Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2013, sen. zn. 29 NSČR 113/2013, ECLI:CZ:NS:2013:29.NSČR.113.2013.1

Číslo: 45/2014

Právní věta:

Při zkoumání schopnosti dlužníka hradit pohledávky věřitelů osvědčené při rozhodování o úpadku dlužníka není podstatné, zda věřitelé mohou ohledně těchto pohledávek ihned přistoupit k výkonu rozhodnutí či exekuci (zda již mají exekuční titul), ale to, zda by je mohli bez obtíží vymoci z dlužníkova majetku výkonem rozhodnutí (exekucí), kdyby exekuční titul měli.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 12.12.2013

Spisová značka: 29 NSCR 113/2013

Číslo rozhodnutí: 45

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvence, Úpadek

Předpisy: § 3 odst. 1 písm. c) IZ
§ 3 odst. 2 IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením ze dne 21. 6. 2012 zamítl M ě s t s k ý s o u d v Praze (dále jen „insolvenční soud“) insolvenční návrh, jímž se insolvenční navrhovatelé (1/ P., s. r. o., 2/ A. K., 3/ JUDr. I. K., 4/ Společenství vlastníků jednotek pro dům T. č. p. 7) domáhali zjištění úpadku dlužníka HV, s. r. o. (bod I. výroku), vrátil prvnímu až třetímu insolvenčnímu navrhovateli zálohu na náklady insolvenčního řízení (bod II. výroku), rozhodl o nákladech řízení (bod III. výroku) a uložil insolvenčním navrhovatelům zaplatit soudní poplatek za podání insolvenčního návrhu (bod IV. výroku).

Soud při posuzování důvodnosti insolvenčního návrhu vyšel z toho, že:

> *1) První insolvenční navrhovatel má za dlužníkem pohledávku ze smlouvy o zprostředkování ze dne 15. 1. 2007 ve výši 414 485 Kč, z toho část pohledávky ve výši 134 675 Kč je splatná dne 26. 3. 2009 a část pohledávky ve výši 279 810 Kč je splatná dne 3. 8. 2011.*
>
> *2) Druhý insolvenční navrhovatel uzavřel s dlužníkem smlouvu o smlouvě budoucí (o převodu*

vlastnictví bytové jednotky), na jejímž základě zaplatil dlužníku částku 1 482 636 Kč jako zálohu. Od této smlouvy následně odstoupil přípisem ze dne 11. 8. 2011, takže má za dlužníkem pohledávku na vrácení uvedené částky. Zároveň má druhý insolvenční navrhovatel na základě označené smlouvy právo na zaplacení smluvní pokuty ve výši 45 000 Kč. Druhý insolvenční navrhovatel tak má za dlužníkem pohledávku v celkové výši 1 527 636 Kč.

3) Třetí insolvenční navrhovatel má za dlužníkem pohledávku ve výši 222 600 Kč, což dlužník uznal v uznání závazku dne 28. 4. 2011, v němž se zavázal splácet závazek v pravidelných měsíčních splátkách po 70 000 Kč, počínaje červnem 2011, pod ztrátou výhody splátek.

4) Podle uznání dluhu a dohody o splátkách ze dne 28. 12. 2011 měl čtvrtý navrhovatel za dlužníkem pohledávku minimálně ve výši 419 976 Kč.

5) Podle seznamu závazků předloženého dlužníkem dosahuje výše závazků dlužníka částky přibližně 11 miliónů Kč, z čehož však závazky ve výši 1 220 000 Kč jsou předmětem sporů, které dosud nebyly skončeny, a závazek vůči společnosti PC, s. r. o., ve výši 5 251 167,50 Kč dosud není splatný.

6) Podle seznamu majetku dosahuje dlužníkův majetek hodnoty 16 528 067 Kč na nemovitostech (znaleckými posudky byl ohodnocen dokonce částkou 18 790 330 Kč) a 500 861 Kč na dobytných pohledávkách.

7) Celková výše majetku dlužníka tak přesahuje 19 miliónů Kč, kdežto splatné závazky nedosahují ani 5 miliónů Kč.

Na tomto základě insolvenční soud – cituje ustanovení § 143 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) a usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 38/2010 (jde o usnesení ze dne ze dne 1. 3. 2012, uveřejněné pod číslem 83/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dále jen „R 83/2012“, které je stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu citovaná níže veřejnosti dostupné též na webových stránkách Nejvyššího soudu) – dospěl k závěru, že nebyla osvědčena platební neschopnost, která je pojmovým znakem úpadku. Přitom zdůraznil, že ač platí, že při rozhodování o úpadku prosté poměření masy dlužníkova majetku a osvědčených splatných pohledávek samo o sobě nevyvrací domněnku platební neschopnosti dlužníka, z nejnovější judikatury Nejvyššího soudu vyplývá, že soud se musí tímto poměrem zabývat, jinak by rozhodnutí o zjištění úpadku vystavil riziku, že srovnání těchto dvou hodnot by mohlo vést k závěru, že dlužník svou platební neschopnost vyvrátil. Insolvenční soud zohlednil celkový objem majetku a pohledávek dlužníka a dospěl k závěru, že dlužník doložil, že jeho majetek postačuje k uhrazení jeho splatných závazků a že insolvenčním navrhovatelům nic nebrání vymoci své splatné pohledávky v exekuci.

K odvolání insolvenčních navrhovatelů V r c h n í s o u d v Praze usnesením ze dne 9. 10. 2013 zrušil usnesení insolvenčního soudu a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení (první výrok). Současně na základě zpětvzetí insolvenčního návrhu čtvrtým insolvenčním navrhovatelem zastavil řízení ve vztahu dlužníka a tohoto navrhovatele a rozhodl o nákladech řízení mezi nimi (druhý a třetí výrok).

Odvolací soud – rovněž s odkazem na závěry formulované v R 83/2012 – dovodil, že nastolenou domněnku platební neschopnosti dlužníka „nelze stavět“ pouze na porovnání hodnoty nemovitostí dlužníka (případně veškerého jeho majetku) a výše jeho zjištěných závazků, neboť takový závěr lze učinit pouze při zkoumání úpadku ve formě předlužení. Oproti tomu závěr o platební neschopnosti je závislý i na posouzení, zda je dlužník skutečně schopen k úhradě svých závazků využít (jestliže k tomu nemá dostatek finančních prostředků) i ostatního svého majetku (věcí, pohledávek nebo jiných

majetkových hodnot). Tak je tomu podle odvolacího soudu především tehdy, lze-li pohledávky osvědčující platební neschopnost dlužníka bez obtíží uspokojit výkonem rozhodnutí (exekucí) postihujícím majetek dlužníka. Takový poznatek implikuje závěr, že dlužník k úhradě těchto závazků schopen je, a tudíž musí vést k zamítnutí insolvenčního návrhu (potud odvolací soud odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2003, sp. zn. 29 Odo 564/2001, uveřejněné pod číslem 83/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). V projednávané věci však insolvenční navrhovatelé žádnou vykonatelnou pohledávku za dlužníkem, kterou by mohli bez obtíží vymoci v exekuci, nemají ani netvrdí a podle odvolacího soudu „nelze kalkulovat s tím, že si insolvenční navrhovatelé někdy v budoucnu nejprve obstarají exekuční titul", a poté přistoupí k výkonu rozhodnutí (exekuci).

Na tomto základě odvolací soud uzavřel, že závěr insolvenčního soudu, podle něhož dlužník vyvrátil domněnku své platební neschopnosti, „tak neobstojí", neboť „ve smyslu výše uvedeného není podložen skutkovými zjištěními, na jejichž základě by bylo možno mít za osvědčené (prokázané), že dlužník – ač k tomu potřebnými finančními prostředky nedisponuje a ostatní svůj majetek k tomu nevyužil (ani se o to nepokusil) – je úhrady všech splatných (nevykonatelných) závazků, jež vzal soud za osvědčené skutečně – zjevně a bez obtíží – schopen".

Proti prvnímu výroku usnesení odvolacího soudu podal dlužník dovolání, namítaje, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, když odvolací soud se jím odchýlil od rozhodovací praxe dovolacího soudu, a požaduje, aby je Nejvyšší soud v dovoláním napadeném rozsahu zrušil.

Podle dovolatele rozhodl insolvenční soud v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu, konkrétně s R 83/2012 a s usnesením ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. 29 Cdo 4462/2011 (jde o usnesení uveřejněné ve zvláštním čísle I. časopisu Soudní judikatura /Judikatura konkursní a insolvenční/, ročník 2012, pod číslem 11). Odvolací soud se naopak od závěrů formulovaných v označených rozhodnutích Nejvyššího soudu odchýlil. Dovodil-li Nejvyšší soud, že insolvenční řízení není dalším řízením vedle řízení exekučního k prosazení individuálních zájmů věřitelů, tím spíše nemůže nahrazovat řízení nejen exekuční, ale i nalézací.

Dovolatel míní, že nemůže-li uspět s insolvenčním návrhem věřitel, který může vydobýt svou pohledávku exekucí, tím spíše nemůže uspět s insolvenčním návrhem věřitel, který vykonatelné rozhodnutí ani nemá (za situace, kdy hodnota majetku dlužníka je prokazatelně daleko vyšší než jeho závazky).

Z rozhodnutí odvolacího soudu podle dovolatele (naopak) vyplývá, že nemají-li navrhovatelé vykonatelnou pohledávku, kterou by mohli vymoci v rámci exekuce, není možné insolvenční návrh zamítnout s odkazem na výši dlužníkova majetku. To zakládá výrazně horší postavení věřitelů s exekučním titulem oproti věřitelům bez vykonatelné pohledávky. Věřitelé, kteří „absolvují" řádné nalézací řízení, se tak dostávají do situace, že jejich insolvenční návrh bude zamítnut, kdežto věřiteli bez předchozích „komplikací" spočívajících v nalézacím řízení, zamítnut nebude. Insolvenční řízení by tak při tomto výkladu nahrazovalo nejen řízení exekuční, ale dokonce i řízení nalézací.

Konečně dovolatel namítá, že insolvenční návrh je šikanózní, podaný v situaci, kdy mezi věřiteli a dlužníkem probíhala intenzivní jednání o vzájemném vypořádání. Věřitelé zneužili insolvenčního řízení ke zvýšení tlaku na dlužníka k uhrazení pohledávek, ač se mohli domáhat tvrzených pohledávek v nalézacím či exekučním řízení (případně mohli využít institut předběžného opatření nebo institut odporovatelnosti).

N e j v y š š í s o u d rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného rozhodnutí je na danou věc uplatnitelný insolvenční zákon ve znění účinném do 31. 12. 2013 (tj. naposledy ve znění zákona č. 185/2013 Sb.). Podle ustanovení § 7 odst. 1 insolvenčního zákona se pro insolvenční řízení použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li takový postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

Pro rozhodnutí v této věci jsou tudíž ustanovení občanského soudního řádu o přípustnosti dovolání přiměřeně aplikovatelná dle § 7 odst. 1 insolvenčního zákona.

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodů 1. a 7., článku II., zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Dovolání je v dané věci přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť směřuje proti rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, a napadené rozhodnutí závisí na posouzení otázky hmotného práva (na výkladu § 3 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona), při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od (níže označené) ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle § 3 odst. 1 insolvenčního zákona je dlužník v úpadku, jestliže má a) více věřitelů, b) peněžité závazky po dobu delší třiceti dnů po lhůtě splatnosti a c) tyto závazky není schopen plnit (dále jen „platební neschopnost“).

Podle § 3 odst. 2 insolvenčního zákona se má za to, že dlužník není schopen plnit své peněžité závazky, jestliže a) zastavil platby podstatné části svých peněžitých závazků, nebo b) je neplní po dobu delší tří měsíců po lhůtě splatnosti, c) není možné dosáhnout uspokojení některé ze splatných peněžitých pohledávek vůči dlužníku výkonem rozhodnutí nebo exekucí, nebo d) nesplnil povinnost předložit seznamy uvedené v § 104 odst. 1, kterou mu uložil insolvenční soud.

Podle § 136 odst. 1 insolvenčního zákona insolvenční soud vydá rozhodnutí o úpadku, je-li osvědčením nebo dokazováním zjištěno, že dlužník je v úpadku nebo že mu úpadek hrozí.

Podle § 143 odst. 1 insolvenčního zákona insolvenční soud insolvenční návrh zamítne, nejsou-li splněny zákonem stanovené předpoklady pro vydání rozhodnutí o úpadku.

Výkladem ustanovení § 3 odst. 2 insolvenčního zákona se Nejvyšší soud zabýval v řadě svých rozhodnutí.

Již v usnesení ze dne 26. 10. 2010, sen. zn. 29 NSČR 17/2009, uveřejněném pod číslem 51/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud uzavřel, že nevyvrátí-li dlužník v průběhu insolvenčního řízení o insolvenčním návrhu věřitele některou z domněnek uvedených v § 3 odst. 2 insolvenčního zákona, je tím ve smyslu § 3 odst. 1 písm. c) insolvenčního zákona osvědčena dlužníkova neschopnost platit své splatné závazky, nikoliv však existence „více věřitelů“ dlužníka ve

smyslu § 3 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona ani existence peněžitých závazků těchto věřitelů „po dobu delší 30 dnů po lhůtě splatnosti“ ve smyslu § 3 odst. 1 písm. b) insolvenčního zákona.

K tomu v R 83/2012 doplnil, že to, že je dána (v insolvenčním řízení osvědčena nebo prokázána) některá ze skutkových podstat popsaných v § 3 odst. 2 insolvenčního zákona, zakládající vyvratitelnou domněnku dlužníkovy neschopnosti platit své splatné závazky, vede jen k tomu, že na dlužníka (po dobu, po kterou domněnka trvá) přechází povinnost tvrzení a důkazní povinnost ohledně skutečnosti, že k úhradě svých splatných závazků schopen je. Dlužník vyvrátí domněnku své platební neschopnosti ve smyslu § 3 odst. 2 insolvenčního zákona, jakmile v insolvenčním řízení osvědčí nebo prokáže schopnost uhradit všechny splatné závazky těch věřitelů, jež má insolvenční soud pro účely rozhodnutí o věřitelském insolvenčním návrhu za osvědčené (doložené).

K obraně dlužníka (vyvracejícího domněnku své platební neschopnosti) založené na tvrzení, že má majetek postačující k úhradě pohledávek věřitelů, se Nejvyšší soud dále vyslovil v níže označených rozhodnutích.

V usnesení ze dne 2. 12. 2010, sen. zn. 29 NSČR 10/2009, uveřejněném pod číslem 80/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 80/2011“), Nejvyšší soud uzavřel, že není-li dlužník schopen využít pohledávky, které má za svými dlužníky k úhradě svých závazků, nepřihlíží se při úvaze o tom, zda dlužník je ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona v úpadku ve formě platební neschopnosti, ani k výši těchto pohledávek.

V usnesení ze dne 27. 10. 2011, sen. zn. 29 NSČR 36/2009, k tomu Nejvyšší soud doplnil, že takto formulovaný závěr má zcela zjevně obecnou platnost i ve vazbě na jiný majetek dlužníka, jenž by měl či mohl být použit k uhrazení pohledávek dlužníkových věřitelů. K tomuto závěru se dále přihlásil v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2011, sen. zn. 29 NSČR 23/2011, uveřejněném pod číslem 43/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 43/2012“), jakož i v R 83/2012.

A konečně, v R 83/2012 Nejvyšší soud (také s odkazem na usnesení sp. zn. 29 Cdo 4462/2011, jehož závěry měl za použitelné i pro insolvenční řízení), uzavřel, že věřitel, jenž svou pohledávku vůči dlužníku může vzhledem k majetkovým poměrům dlužníka bez obtíží vydobýt výkonem rozhodnutí (exekucí), nemůže uspět s insolvenčním návrhem. Insolvenční řízení není dalším (vedle vykonávacího či exekučního řízení) řízením určeným primárně k prosazení individuálního nároku věřitele nebo věřitelů dlužníka, nýbrž (v intencích ustanovení § 1 písm. a/ insolvenčního zákona) slouží k řešení úpadku a hrozícího úpadku dlužníka některým ze stanovených způsobů tak, aby došlo k uspořádání majetkových vztahů k osobám dotčeným dlužníkovým úpadkem nebo hrozícím úpadkem a k co nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení dlužníkových věřitelů.

Dovolateli lze dát za pravdu v tom, že odvolací soud výše uvedené judikatorní závěry plně nerespektoval. Výklad prosazovaný odvolacím soudem, tedy že v R 83/2012 vyložená možnost dlužníka vyvrátit domněnku své platební neschopnosti tím, že v insolvenčním řízení osvědčí nebo prokáže schopnost uhradit všechny splatné pohledávky těch věřitelů, jež má insolvenční soud pro účely rozhodnutí o věřitelském insolvenčním návrhu za osvědčené, se vztahuje pouze na situace, kdy osvědčené pohledávky jsou vykonatelné, odporuje R 83/2012 (z nějž takový závěr neplyne). Takový úsudek by skutečně co do možnosti osvědčit úpadek dlužníka zvýhodnil insolvenční navrhovatele s nevykonatelnými pohledávkami za dlužníkem jen proto, že si (lhostejno z jakých příčin) pro své pohledávky ještě neopatřili exekuční titul.

Důvod rozlišovat pro účely posouzení možnosti dlužníka vyvrátit domněnku úpadku ve smyslu § 3 odst. 2 insolvenčního zákona pohledávky jeho věřitelů (lhostejno, zda insolvenčních navrhovatelů) podle toho, zda jde o pohledávky vykonatelné, dán není. V R 83/2012 Nejvyšší soud formuloval a odůvodnil závěr o tom, jak může dlužník vyvrátit domněnku platební neschopnosti, aniž měl za

podstatné, zda pohledávky jeho věřitelů jsou pohledávkami vykonatelnými.

Nejvyšší soud znovu zdůrazňuje, že insolvenční řízení primárně neslouží k prosazování individuálních nároků věřitelů, ale k řešení úpadku či hrozícího úpadku. Věřitelé by měli vymáhání svých pohledávek řešit v nalézacím a následně exekučním řízení, a nikoliv podáváním insolvenčních návrhů. Podá-li insolvenční návrh věřitel a zjištěné (osvědčené) skutečnosti nasvědčují existenci domněnky ve smyslu § 3 odst. 2 insolvenčního zákona, pak bez ohledu na to, zda jde o věřitele s nevykonatelnou pohledávkou, může dlužník domněnku neschopnosti plnit své závazky vyvrátit tím, že osvědčí nebo prokáže schopnost uhradit všechny splatné pohledávky těch věřitelů, jež má insolvenční soud pro účely rozhodnutí o věřitelském insolvenčním návrhu za osvědčené.

Schopnost dlužníka uhradit splatné závazky se přitom posuzuje nejen podle výše částek, s nimiž dlužník aktuálně disponuje (hotovost nebo zůstatek na bankovním účtu dlužníka), ale také podle jiného majetku dlužníka (movitých a nemovitých věcí, pohledávek a jiných majetkových hodnot). Teprve tehdy, není-li dlužník schopen využít k úhradě v insolvenčním řízení osvědčených splatných závazků ani tento svůj jiný majetek (např. pro omezení dispozic s tímto majetkem nebo pro jeho obtížnou zpeněžitelnost či dobytnost), nepřihlíží se k němu při úvaze o tom, zda je dlužník v platební neschopnosti ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona (k tomu srov. R 80/2011, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2012, sen. zn. 29 NSČR 46/2011, usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 36/2009 a R 43/2012).

Názor odvolacího soudu, podle něhož dlužník nemohl vyvrátit domněnku platební neschopnosti (jen) proto, že insolvenční navrhovatelé nedisponují žádnou vykonatelnou pohledávkou za dlužníkem, tudíž správný není. Při zkoumání schopnosti dlužníka hradit pohledávky věřitelů osvědčené při rozhodování o úpadku dlužníka není podstatné, zda věřitelé mohou ohledně těchto pohledávek ihned přistoupit k výkonu rozhodnutí či exekuci (zda již mají exekuční titul), ale to, zda by je mohli bez obtíží vymoci z dlužníkova majetku výkonem rozhodnutí (exekucí), kdyby exekuční titul měli.

K závěrečné poznámce odvolacího soudu, že „tak neobstojí“ závěr insolvenčního soudu, podle něhož dlužník vyvrátil domněnku své platební neschopnosti prokázáním hodnoty jeho majetku, neboť není „ve smyslu výše uvedeného“ podložen skutkovými zjištěními, z nichž by vyplývalo, že dlužník je úhrady všech splatných závazků schopen, Nejvyšší soud uvádí, že ze způsobu, jakým byl tento úsudek vtělen do důvodů napadeného rozhodnutí, především není patrno, zda jde o důsledek předchozích úvah odvolacího soudu nebo o samostatný důvod zrušení usnesení insolvenčního soudu. Má-li jít o „důsledek“ předchozích úvah, pak jde o závěr nesprávný z týchž příčin jako ony úvahy. Má-li jít o samostatný důvod zrušení usnesení insolvenčního soudu, pak je posouzení věci potud přinejmenším neúplné (a proto i nesprávné). Odvolací soud totiž nezpochybnil skutkové zjištění insolvenčního soudu, podle něhož hodnota dlužníkova majetku činí 19 miliónů Kč, což představuje téměř čtyřnásobek osvědčených pohledávek věřitelů (5 miliónů Kč), a sám neučinil žádné zjištění, z něhož by bylo možno logicky usuzovat, že dlužník není schopen využít svůj majetek k úhradě osvědčených pohledávek věřitelů.

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), zrušil usnesení odvolacího soudu v prvním výroku podle § 243e odst. 1 o. s. ř. a věc podle ustanovení § 243e odst. 2, věty první, o. s. ř. vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.